

1 Dôkazné bremeno

Pravidlá týkajúce sa vykonávania a predkladania dôkazov a spôsobov vykonávania dôkazov v občianskom súdnom konaní sú upravené v zákone o občianskom súdnom konaní (*Zakon o pravdnem postopku*, ZPP).

1.1 Aké sú pravidlá týkajúce sa dôkazného bremena?

Všeobecným pravidlom je, že účastníci konania musia uviesť všetky skutočnosti, na ktorých sú založené ich tvrdenia a námietky a predložiť dôkazy preukazujúce tieto skutočnosti (články 7 a 212 ZPP).

Žalobcovia musia preukázať skutočnosti, na ktorých sú založené ich nároky, zatiaľ čo žalovaní musia preukázať skutočnosti, na ktorých sú založené ich námietky. Z hmotného práva vyplýva, ktorá zo strán je povinná uplatniť a preukázať danú skutočnosť. Dôsledky nepreukázania skutočnosti znáša účastník konania, ktorý podľa noriem hmotného práva musí túto skutočnosť uplatniť a takisto preukázať (články 7 a 215 ZPP).

1.2 Existujú pravidlá, ktoré vylučujú určité skutočnosti z dôkazného bremena? V ktorých prípadoch? Je možné predložiť dôkazy s cieľom dokázať, že konkrétne právne domnienky sú neplatné?

Postup vykonávania dôkazov sa vzťahuje na skutočnosti, na ktorých sú založené nároky a námietky, vedecké a profesijné pravidlá a pravidlá založené na skúsenostiach. Právne normy sa nepreukazujú, pretože sa na nich vzťahuje pravidlo, že ich súd musí poznať z úradnej povinnosti (*iura novit curia*). Skutočnosti uznané účastníkom v priebehu konania pred súdom nie je potrebné preukazovať. Súd môže nariadiť preukázanie uznaných skutočností, ak sa domnieva, že účastník konania ich uznal za účelom uplatnenia nároku, ktorý si nemôže uplatniť (článok 3 ods. 3 ZPP).

Skutočnosti, ktoré účastník konania popiera bez uvedenia dôvodov pre popretie, sa považujú za uznané, pokiaľ účel popretia týchto skutočností nevyplýva z iných vyhlásení účastníka konania. Účastník konania môže takisto zabrániť účinku tejto domnienky uznaním vyhlásením, že neuznáva skutočnosti; avšak toto sa vzťahuje len na skutočnosti, ktoré sa netýkajú správania alebo vnímania tohto účastníka konania.

Uznané a všeobecne známe skutočnosti nie je potrebné preukazovať (článok 214 ods. 1 a 6 ZPP).

Súd posúdi uznané skutočnosti bez overenia ich pravdivosti (článok 214 ods. 1 ZPP), pokiaľ sa nedomnieva, že účastník konania ich uznal s cieľom uplatnenia nároku, ktorý si nemôže uplatniť (článok 3 ods. 3 ZPP).

Skutočnosti predpokladané zákonom nie je potrebné preukazovať; avšak je možné tvrdiť, že tieto skutočnosti neexistujú, pokiaľ zákon neustanovuje inak (§ 214 ods. 5 ZPP).

1.3 Do akej miery musí byť súd presvedčený o určitej skutočnosti, aby na jej základe rozhodol?

Na prijatie rozhodnutia o opodstatnenosti nároku žalobcu sa vyžaduje vysoká miera vierohodnosti (vecný dôkaz), t. j. súd musí byť presvedčený o skutočnostiach, ktoré sú právne relevantné.

V niektorých prípadoch postačuje na vydanie rozhodnutia preukázanie pravdepodobnosti, najmä pokiaľ ide o vydanie niektorých dočasných procesných rozhodnutí, ktorými sa neukončí konanie a ktorými súd vysporiada dočasné procesné otázky. Aby mohol sudca uplatniť osobitné procesné pravidlá, právne relevantné skutočnosti sa musia preukázať za pravdepodobné. Nevyžaduje sa však, aby bol sudca presvedčený o ich existencii. V ZPP sa nevymedzujú tie skutočnosti, ktoré sa môžu preukázať za pravdepodobné s cieľom zohľadnenia určitej normy.

2 Získavanie dôkazov

2.1 Vyžaduje si získavanie dôkazov vždy podanie strany alebo môže sudca v určitých prípadoch získať dôkazy aj z vlastnej iniciatívy?

V súlade so zavedenou zásadou kontradiktornosti sú to najmä účastníci konania, ktorí požadujú vykonanie dôkazov.

Súd môže vykonať dôkazy z úradnej povinnosti (článok 7 ods. 2 ZPP), ak sa domnieva, že účastníci konania majú v úmysle neprijateľné uplatnenie svojich nárokov (článok 3 ods. 3 ZPP).

Súd vykoná dôkazy v rodičovských sporoch z úradnej povinnosti, kde nie je viazaný nárokom aj napriek tomu, že nárok nebol vznesený; môže takisto vykonať dôkazy aj napriek tomu, že ani jeden z účastníkov konania neuviedol dôkazy a ak to je potrebné s cieľom ochrany záujmov detí (článok 408 ZPP).

2.2 Aké kroky budú nasledovať v prípade, ak súd schváli žiadosť strany týkajúcu sa získania dôkazov?

Súd rozhodne o tom, ktoré dôkazy by sa mali vykonať na účely preukázania rozhodujúcich skutočností (článok 213 ods. 2 a článok 287 ZPP). Prijme rozhodnutie o dôkazoch, ktorým potvrdí alebo zamietne návrhy účastníkov konania a môže takisto nariadiť vykonanie niektorých dôkazov z úradnej povinnosti.

Ak sa súdnym rozhodnutím schváli návrh účastníka konania týkajúci sa dôkazov, toto sa následne zrealizuje a dôkazy sa skutočne vykonajú. Súd nie je viazaný svojím rozhodnutím o dôkazoch. Súd môže v priebehu konania zmeniť rozhodnutie týkajúce sa dôkazov a vykonať dôkazy, ktoré zamietol v predchádzajúcom návrhu a môže vykonať aj nové dôkazy (článok 287 ods. 4 ZPP).

Dôkazy sa vo všeobecnosti vykonávajú na hlavnom pojednávaní pred sudcom, ktorý vydá konečné rozhodnutie (článok 217 ods. 1 ZPP). Ak existujú opodstatnené dôvody, dôkazy sa môžu vykonať na žiadosť pred určeným sudcom (článok 217 ods. 1 ZPP). V mimoriadnych prípadoch je takisto možné vykonať dôkazy po skončení hlavného pojednávania, ak senát rozhodne, že sa opätovne otvorí hlavné pojednávanie. Takáto situácia nastane, ak je to potrebné na doplnenie konania alebo na objasnenie určitých dôležitých otázok (článok 292 ZPP).

2.3 V ktorých prípadoch môže súd zamietnuť žiadosť strany o získanie dôkazov?

ZPP výslovne stanovuje, že vykonanie dôkazov možno zamietnuť, len ak sú dôkazy irelevantné pre rozhodnutie (článok 287 ZPP); t. j. dôkazy neslúžia na preukázanie právne relevantných skutočností. ZPP však neobsahuje osobitné ustanovenia týkajúce sa možnosti zamietnuť neprípustné dôkazy alebo dôkazy, ktoré nie je možné získať efektívne z hľadiska nákladov alebo reálne.

Účastník konania musí najneskôr na prvom hlavnom pojednávaní uviesť všetky skutočnosti nevyhnutné na podporu svojich návrhov, predložiť dôkazy potrebné na preukázanie pravdivosti svojich vyhlásení a vyjadriť svoje stanovisko pokiaľ ide o vyhlásenia a dôkazy predložené protistranou. To znamená, že súd nezohľadní dôkazy, ktoré účastník konania navrhne príliš neskoro. To znamená, že súd nezohľadní dôkazy, ktoré účastník konania navrhne príliš neskoro. Tento návrh účastníka konania sa vo všeobecnosti vylúči (článok 286 ZPP). Výnimky zahŕňajú iba prípady, ak účastník konania môže preukázať, že sa mu zabránilo predloženiu dôkazov na prvom pojednávaní bez vlastného zavinienia, alebo ak by pripustenie dôkazov podľa názoru súdu zdržalo spor (článok 286 ods. 3 ZPP).

Pokiaľ ide o neprípustné dôkazy a dôkazy, ktoré sa nemôžu reálne získať, je dôležité dodržať ustanovenie článku 3 ods. 3 ZPP, v ktorom sa uvádza, že súd neuzná návrhy účastníkov konania, ktoré sú v rozpore so záväznými právnymi predpismi alebo sú v rozpore s morálnymi pravidlami.

2.4 Aké rôzne dokazné prostriedky existujú?

ZPP uznáva tieto dokazné prostriedky: obhliadky, dokumenty, výsluchy svedkov, výsluchy znalcov a výsluchy účastníkov konania.

2.5 Aké sú spôsoby získania dôkazov od svedkov a líšia sa tieto spôsoby od spôsobov, ktoré sa využívajú na získanie dôkazov od svedkov – znalcov? Aké sú pravidlá týkajúce sa predkladania písomných dôkazov a znaleckých správ / posudkov?

Svedkovia: Každý, kto je predvolaný ako svedok, sa musí dostaviť na pojednávanie a ak nie je zákonom stanovené inak, musí vypovedať (článok 229 ods. 1 ZPP). Svedkovia sa vypočújú na návrh účastníka konania, v ktorom sa musí uviesť o čom má svedok vypovedať a jeho osobné údaje (článok 236 ZPP).

Svedkovia sa predvolajú na pojednávanie osobitným predvolaním; v tomto predvolaní sa musia svedkovia informovať o ich povinnosti vypovedať,

následkoch neodôvodneného nedostavenia sa na pojednávanie a ich práve na náhradu svojich nákladov (článok 237 ZPP).

Svedkovia sa vypočújú na hlavnom pojednávaní. Svedkovia, ktorí nemôžu splniť predvolania z dôvodu ich veku, choroby alebo vážneho fyzického postihnutia, sa môžu vypočuť v mieste svojho bydliska (článok 237 ods. 2 ZPP). Každý svedok sa vypočuje samostatne a nie v prítomnosti iných svedkov, ktorí budú vypovedať neskôr (článok 238 ods. 1 ZPP). Súd informuje svedkov o ich povinnosti hovoriť pravdu a nič nevynechať; upozorní ich aj na dôsledky krivej výpovede. Svedok najprv uvedie to, čo vie o prípade; sudca, ktorý predsedá komore alebo členovia komory a účastníci konania a ich zástupcovia a splnomocnení zástupcovia potom kladú otázky, aby preverili vyhlásenia svedka, doplnili ich alebo objasnili. Ak sú vyjadrenia svedkov v rozpore, môžu byť konfrontovaní so skutočnosťou (článok 239 ods. 3 ZPP). V ZPP sa už neuznáva prisaha svedkov.

ZPP nerozlišuje medzi postupom vypočúvania bežných svedkov a znalcov a v tejto súvislosti nestanovuje žiadne osobitné procesné ustanovenia. Neexistuje rozdiel medzi postupmi vypočúvania svedkov a znalcov.

Dokumenty: Hoci sa v ZPP neklasifikujú rôzne dokazné prostriedky, dokumenty sa považujú za najspoľahlivejšie. Tie možno rozdeliť na verejné a súkromné dokumenty. Verejné dokumenty sú dokumenty vydané v predpísanej forme štátnym orgánom pôsobiacim v rámci svojej pôsobnosti alebo dokumenty vydané v takejto forme samosprávnym miestnym spoločenstvom, spoločnosťou alebo inou organizáciou alebo jednotlivcom pri výkone verejnej moci, ktorá im bola zverená zákonom (článok 224 ods. 1 ZPP). Súkromné dokumenty sú všetky dokumenty, ktoré nie sú verejné. Na súkromnom dokumente môže osvedčiť podpis oprávnený štátny orgán alebo právnická alebo fyzická osoba vykonávajúca verejnú moc (napr. notár). Takéto overovacie doložky na súkromných dokumentoch majú verejný význam a časť dokumentu je možné takisto považovať za verejný dokument. Dokazná hodnota verejných dokumentov je osobitne vymedzená v ZPP. Verejný dokument preukazuje pravdivosť skutočností, ktoré sú v ňom potvrdené alebo uvedené (článok 224 ods. 1 ZPP). Zatiaľ čo ZPP vychádza z predpokladu, že obsah verejného dokumentu je pravdivý, je prípustné tvrdiť, že skutočnosti vo verejnom dokumente sú zapísané nepresne alebo že verejný dokument je vyhotovený nesprávne (článok 224 ods. 4 ZPP). To je jediné pravidlo dokazovania v slovinskom občianskoprávnom konaní.

Zahraničné verejné dokumenty osvedčené podľa príslušných právnych predpisov majú rovnakú dokaznú hodnotu ako slovinské dokumenty za predpokladu, že sa uplatnia recipročné opatrenia, pokiaľ medzinárodná zmluva neustanovuje inak (článok 225 ZPP).

V ZPP sú stanovené aj pravidlá týkajúce sa doručovania dokumentov (povinnosť poskytnúť písomnosti), ktoré závisia od toho, či má dokument k dispozícii účastník konania, ktorý sa na neho odvoláva, protistrana, štátny orgán alebo organizácia vykonávajúca verejnú moc alebo tretia osoba (fyzická alebo právnická).

Znalci: Súd vykoná dôkazy od znalca, ak sú na preukázanie alebo objasnenie danej skutočnosti potrebné odborné znalosti a súd tieto znalosti nemá k dispozícii (článok 243 ZPP). Občiansky súd vymenuje znalca na základe osobitného rozhodnutia a pred jeho vymenovaním môže účastníkom konania umožniť vyjadriť sa k tejto veci. Znalca môže vymenovať aj sudca, ktorý predsedá komore alebo osobitne dožiadaný sudca, ak sú oprávnení na vykonanie takýchto dôkazov (článok 244 ZPP). Znalci sa väčšinou vymenujú z osobitného zoznamu súdom určených znalcov, pričom touto úlohu možno poveriť aj špecializovanú inštitúciu. Ako znalci môžu pôsobiť len fyzické osoby. Znalci sú viazaní prijať svoje povinnosti a poskytnúť svoje zistenia a stanovisko (článok 246 ods. 1 ZPP). Súd môže uložiť pokutu znalcovi, ktorý sa nedostaví na pojednávanie bez odôvodnenia svojej neprítomnosti napriek tomu, že bol riadne predvolaný; znalcovi, ktorý odmietne vykonať svoje úlohy bez uvedenia oprávneného dôvodu; znalcovi, ktorý bezodkladne neoznámí súdu dôvody, ktoré mu bránia vykonávať odbornú prácu (včas); a znalcovi, ktorý bez uvedenia oprávneného dôvodu nevykoná svoju odbornú prácu v lehote určenej súdom (článok 248 ods. 1 ZPP). Súd môže oslobodiť znalca od jeho povinností na jeho žiadosť len z dôvodov, ktorých sa znalec dovoláva pri odmietnutí vypovedať alebo odpovedať na jednotlivé otázky. Súd môže oslobodiť znalca od jeho povinností na jeho žiadosť aj z iných oprávnených dôvodov (napr. nadmerného pracovného zaťaženia). O výnimku z tohto dôvodu môže požiadať aj poverený zamestnanec orgánu alebo organizácie, v ktorej znalec pracuje (článok 246 ods. 2 a 3 ZPP). Znalec môže byť takisto vyhlásený za nespôsobilého rovnakým spôsobom ako sudca; jedinou výnimkou z tohto pravidla je, keď niekto, kto už bol predtým vypočutý ako svedok, môže slúžiť ako znalec (článok 247 ods. 1 ZPP).

Práca znalca zahŕňa zistenia a stanoviská. Súd takisto rozhodne o tom, či znalec poskytne svoje zistenia a stanoviská len ústne na pojednávaní alebo či ich musí predložiť aj písomne pred pojednávaním. Súd stanoví aj lehotu, v ktorej je znalec povinný poskytnúť svoje zistenia a stanovisko. Ak sa vymenuje viacero znalcov, môžu poskytnúť svoje zistenia a stanoviská spoločne, ak sa na nich zhodnú. Ak sa nezhodnú, každý znalec poskytne svoje zistenia samostatne (článok 254 ZPP). Ak sú medzi informáciami poskytnutými znalcami zásadné rozdiely alebo ak sú zistenia jedného alebo viacerých znalcov nejasné, neúplné alebo sú rozporuplné alebo sú v rozpore s okolnosťami, ktoré sa prešetrovali a takéto nezrovnalosti sa neodstránia novým vypočúvaním znalcov, dôkazy sa vykonajú opäť od tých istých alebo iných znalcov (článok 254 ods. 2 ZPP). V prípade rozporov v stanoviskách jedného alebo viacerých znalcov alebo v prípade, že ich stanoviská obsahujú nezrovnalosti, alebo ak vznikne dôvodná pochybnosť o správnosti poskytnutého stanoviska, vyžadujú sa stanoviská iných znalcov (článok 254 ods. 3 ZPP). Znalci majú právo na náhradu svojich nákladov a právo na odmenu za svoju prácu (článok 249 ods. 1 ZPP).

2.6 Majú niektoré dokazné prostriedky väčšiu dokaznú silu ako ostatné?

Pri hodnotení dôkazov sa uplatňuje zásada voľného posúdenia dôkazov. Súd sa v súlade s vlastným presvedčením rozhodne, ktoré skutočnosti sa považujú za preukázané, na základe dôkladného a starostlivého hodnotenia každého dôkazu samostatne a všetkých dôkazov spolu a podľa úspechu konania ako celku (článok 8 ZPP). V slovinskom občianskom konaní sa teda neuznávajú „pravidlá dokazovania“, v rámci ktorých zákonodarcu vopred abstraktne stanoví hodnotu konkrétnych druhov dôkazov. Jedinou výnimkou z tohto pravidla je pravidlo o hodnotení verejných dokumentov (pozri bod 2.5).

V praxi sa však uplatňuje pravidlo, že napríklad listinné dôkazy sú spoľahlivejšie (ale nemajú väčšiu dokaznú silu) ako iné spôsoby dokazovania, napríklad ako výpovede svedkov alebo účastníkov konania.

2.7 Sú niektoré spôsoby dokazovania v záujme preukázania určitých skutočností povinné?

ZPP neobsahuje ustanovenia o tom, či určité predmety alebo dokazné prostriedky sú povinné na účely preukázania existencie určitých skutočností.

2.8 Sú svedkovia podľa zákona povinní svedčiť?

Áno. Každý, kto je predvolaný ako svedok, sa musí dostaviť na pojednávanie a ak v zákone nie je stanovené inak, musí vypovedať (článok 229 ods. 1 ZPP).

2.9 V akých prípadoch môžu odmietnuť vypovedať?

Osoba sa nesmie vypočuť ako svedok, ak by jej výpoveď bola v rozpore s povinnosťou zachovať úradné alebo vojenské tajomstvo, pokiaľ ju príslušný orgán nezbaví tejto povinnosti (článok 230 ZPP).

Súdca, ktorý predsedá komore, môže výnimočne umožniť vypočutie svedka odhaľujúceho úradné alebo vojenské tajomstvo, ak sú splnené podmienky na zverejnenie tajných informácií v súdnom konaní (v závislosti od dôležitosti obsahu informácií a dokumentov pre konanie; povahy a citlivosti utajovaných informácií; významu a závažnosti dotknutých vecných práv; a či by zverejnenie utajovaných informácií ohrozilo fungovanie orgánu alebo národnej bezpečnosti).

Svedok môže odmietnuť vypovedať (článok 231 ZPP):

o veciach, ktoré mu účastník konania zveril ako svojmu oprávnenému zástupcovi,

o veciach, ku ktorým sa účastník alebo iná osoba priznali ako náboženskému svedníkov,

o skutočnostiach, o ktorých sa dozvedel ako advokát alebo lekár alebo pri výkone akéhokoľvek iného povolania alebo činnosti, pri ktorých je viazaný povinnosťou zachovať mlčanlivosť o všetkých skutočnostiach, ktoré sa dozvie pri výkone tohto povolania alebo činnosti.

Svedkovia môžu odmietnuť odpovedať na jednotlivé otázky, ak na to majú dobrý dôvod a najmä ak by odpoveďou spôsobili vážnu hanbu, značnú finančnú škodu alebo trestné stíhanie seba alebo priamym pokrvným príbuzným po akýkoľvek stupeň, alebo nepriamym pokrvným príbuzným až do tretieho stupňa, alebo ak by spôsobili vážnu hanbu, značnú finančnú škodu alebo trestné stíhanie svojmu manželovi alebo príbuznému zo strany manžela až do druhého stupňa vrátane (aj v prípade, že manželstvo už bolo ukončené), alebo svojmu poručníkovi alebo zverencovi, alebo osvojiteľovi alebo osvojenému dieťaťu (článok 233 ods. 1 ZPP).

Svedok však nemôže uviesť riziko spôsobenia finančnej škody ako dôvod na odmietnutie vypovedania o právnych úkonoch, na ktorých sa zúčastnil ako predvolaný svedok, o úkonoch, ktoré vykonal vo vzťahu k sporu, ako právny predchodca alebo zástupca niektorého z účastníkov konania, o skutočnostiach týkajúcich sa majetkových vzťahov v súvislosti s rodinnými väzbami alebo manželstvom, o skutočnostiach týkajúcich sa narodenia, manželstva alebo úmrtia, alebo v žiadnej situácii, keď je podľa osobitných právnych predpisov povinný podať návrh alebo urobiť vyhlásenie (článok 234 ZPP). Svedok takisto nesmie odmietnuť vypovedať z dôvodu ochrany obchodného tajomstva, ak je zverejnenie určitých skutočností prínosom pre verejnosť alebo inú osobu, za predpokladu, že tento prínos preváži nad škodami spôsobenými zverejnením tajomstva (článok 232 ZPP).

2.10 Možno osobu, ktorá odmieta svedčiť, sankcionovať alebo prinútiť vypovedať?

Áno. Ak sa svedok, ktorý bol predvolaný riadnym spôsobom, nedostaví a neodôvodní svoju neprítomnosť, alebo ak bez povolenia opustí miesto, na ktorom sa mal vypočúvať, súd môže nariadiť, aby bol predvedený násilím na vlastné náklady a môže mu takisto uložiť pokutu až do výšky 1 300 EUR. Súd môže uložiť takúto pokutu aj svedkovi, ktorý sa dostaví, ale aj po upozornení na dôsledky odmietať vypovedať alebo odpovedať na konkrétne otázky z dôvodov, ktoré súd považuje za neodôvodnené. V druhom prípade, ak svedok naďalej nie je ochotný vypovedať, môže súd uväzniť svedka dovtedy, kým nebude ochotný vypovedať alebo kým už nebude potrebné ho vypočuť, ale nie dlhšie ako na jeden mesiac (článok 241 ods. 1 a 2 ZPP).

2.11 Existujú osoby, od ktorých nemožno získať svedeckú výpoveď?

Svedkom môže byť každá osoba schopná poskytnúť informácie o skutočnostiach, ktoré sa majú preukázať (článok 229 ods. 2 ZPP). Spôsobilosť byť svedkom nezávisí od právnej spôsobilosti. Dieťa alebo osoba, ktorá bola vyhlásená za čiastočne alebo úplne právne nespôsobilú, môže byť svedkom, ak je schopná poskytnúť informácie o právne relevantných skutočnostiach. Otázku, či je svedok schopný vypovedať alebo nie, posudzuje súd v každom jednotlivom prípade.

Účastník konania alebo jeho právny zástupca nesmie vystupovať ako svedok; avšak svedkom môže byť zástupca (*pooblaščenec*) alebo vedľajší účastník konania (*stranski intervenient*).

2.12 Aká je úloha sudcu a strán pri vypočúvaní svedka? Za akých podmienok môže byť svedok vypočutý prostredníctvom videokonferencie alebo iných technických prostriedkov?

V súvislosti s vypočúvaním svedkov pozri odpoveď vyššie.

Videokonferencie upravuje článok 114a ZPP, v ktorom sa uvádza, že súd môže so súhlasom účastníkov konania povoliť účastníkom konania a ich zástupcom, aby sa počas vypočutia nachádzali na inom mieste a z tohto miesta vykonal procesné úkony, ak sa z miesta, na ktorom prebieha vypočutie, prenáša zvuk a obraz na miesto alebo miesta, na ktorých sa nachádzajú účastníci konania a/alebo zástupcovia. Tie isté podmienky sa vzťahujú na dokazovanie prostredníctvom obhládok, dokumentov, vypočúvaní účastníkov konania, svedkov a znalcov.

3 Hodnotenie dôkazov

3.1 Podlieha súd obmedzeniam pri vydaní rozsudku v prípade, ak účastník nezískal dôkazy zákonným spôsobom?

Vo všeobecnosti sa dôkazy získané nezákonne (napr. prostredníctvom nezákonného odpočúvania telefonátov) nesmú použiť v občianskom súdnom konaní. Judikatúra však výnimočne umožňuje použitie takýchto dôkazov, ak pre to existujú opodstatnené dôvody, alebo ak by vykonanie dôkazov malo osobitný význam pre výkon ústavou chráneného práva. V tomto prípade okrem skutočnosti, že niektoré dôkazy mohli byť získané nezákonne, hrá rozhodujúcu úlohu skutočnosť, či by dôkazy predložené v občianskom súdnom konaní viedli k opätovnému porušeniu ľudských práv.

Pokiaľ ide o neprípustné dôkazy a dôkazy, ktoré sa nemôžu reálne získať, v ustanovení článku 3 ods. 3 ZPP sa uvádza, že súd neuzná návrhy účastníkov konania, ktoré sú v rozpore so záväznými právnymi predpismi alebo sú v rozpore s morálnymi pravidlami.

3.2 Bude sa moja vlastná výpoveď považovať za dôkaz v prípade, ak som účastníkom konania?

Ak vyhlásenie tvorí súčasť žaloby alebo návrhu určitého druhu, nebude sa počítať ako dôkaz, ale bude mať postavenie skutočného tvrdenia účastníka konania, pre ktoré musí účastník konania takisto predložiť príslušné dôkazy. Ak je vyhlásenie obsiahnuté v dokumente predloženom ako dôkaz tvrdenia jedného z účastníkov konania, toto vyhlásenie bude mať postavenie dokumentu.

Vyhlásenie účastníka konania počas jeho vypočúvania sa takisto počíta ako dôkaz, pretože v ZPP sa ako dôkaz uznáva aj vypočutie účastníkov konania (článok 257 ZPP).

Súvisiace odkazy

<http://www.pisrs.si/Pis.web/>

<https://www.uradni-list.si/>

<http://www.dz-rs.si/wps/portal/Home/deloDZ/zakonodaja/preciscenaBesedilaZakonov>

<http://www.sodisce.si/>

Posledná aktualizácia: 10/01/2020

Obsah pôvodných vnútroštátnych jazykových verzií na tejto webovej lokalite spravujú príslušné kontaktné body EJS. Preklady týchto textov zabezpečila Európska komisia. V prekladoch preto ešte môžu chýbať možné úpravy pôvodných textov, ktoré neskôr vykoná príslušný štátny orgán členského štátu.

Európska justičná sieť pre občianske a obchodné veci ani Európska komisia nenesú žiadnu zodpovednosť ani inak neručia za informácie alebo údaje, ktoré tento dokument obsahuje alebo na ktoré odkazuje. Právne normy v oblasti autorských práv členského štátu zodpovedných za túto stránku nájdete v právnom oznámení.